

De betoverende roman die je
niet meer weg kunt leggen

DE AUTEUR VAN DE ZEVEN ZUSSEN

LUCINDA
RILEY

DE NACHTROOS

KANDEER

ROMAN

PROLOOG

ANAHITA

Vandaag word ik honderd. Het is me niet alleen gelukt een eeuw vol te maken, ik heb ook een nieuw millennium zien komen.

De dag breekt aan en ik zie door mijn raam de zon opkomen boven de Kanchenjunga. Ik lig op mijn kussens en glimlach om hoe belachelijk dit alles is. Als ik een meubelstuk was, een mooie stoel bijvoorbeeld, dan zou ik antiek worden genoemd. Ik zou worden gewreven, gerestaureerd en trots worden getoond als een pronkstuk. Helaas is mijn menselijke gestel niet oud geworden als een mooi stuk mahoniehout. Mijn lichaam is vergaan tot een aardappelzak vol botten.

Wat er al aan schoonheid in mij zit, ligt diep vanbinnen. Het zijn de wijsheid van honderd jaar lang op deze aarde te hebben rondgelopen, en het hart dat bij elke denkbare menselijke emotie en gedraging zijn ritme bewaarde.

Honderd jaar geleden, op de dag af, consulteerden mijn ouders, naar goede Indiase gewoonte, een astroloog die hen de toekomst van hun pasgeboren dochttertje voorspelde. Volgens mij zit de voorspelling nog altijd tussen de paar bezittingen van mijn moeder die ik heb bewaard. Ik weet nog dat erin stond dat ik lang zou leven, maar ik neem aan dat mijn ouders, in 1900, dachten dat dat betekende dat ik de vijftig zou halen.

Ik hoor een zacht klopje op mijn deur. Het is Keva, mijn trouwe meid, gewapend met een blad met English Breakfast-thee en een kannetje koude melk. Thee, op Engelse wijze gedronken, is een gewoonte die ik nooit heb afgeleerd, ook al heb ik de afgelopen acht-enzeventig jaar in India gewoond, in Darjeeling nota bene.

Ik reageer niet op Keva's kloppen. Ik ben op deze speciale och-

tend liever nog wat langer alleen met mijn gedachten. Keva wil ongetwijfeld praten over wat er deze dag allemaal staat te gebeuren, wil me graag uit bed krijgen, gewassen en aangekleed voordat mijn familie arriveert.

De zon begint de wolken rond de met sneeuw bedekte toppen van de bergen weg te branden en ik zoek in de blauwe hemel naar het antwoord waarnaar ik de afgelopen achtenzeventig jaar zo wanhopig heb verlangd.

Vandaag, alsjeblieft, smeeik ik de goden, want ik weet elk uur dat voorbij is gegaan sinds ik mijn kind voor het laatst zag, dat hij ergens op deze planeet nog steeds ademt. Als hij was doodgegaan, had ik dat op datzelfde moment geweten, zoals ik het wist van alle mensen van wie ik in mijn leven gehouden heb.

Er springen tranen in mijn ogen en ik draai mijn hoofd naar het nachtkastje naast mijn bed om naar de enige foto die ik van hem heb te kijken, een schattige tweejarige die op mijn schoot zit te lachen. Ik kreeg hem van mijn vriendin Indira, samen met zijn overlijdensakte, een paar weken nadat ik te horen had gekregen dat mijn zoon was overleden.

Een heel leven geleden, denk ik. Mijn zoon is nu ook een oude man. Hij zal in oktober zijn eenentachtigste verjaardag vieren, maar zelfs met mijn verbeeldingskracht is het onmogelijk om hem als een oude man voor te stellen.

Ik draai mijn hoofd vastberaden weg van het beeld van mijn zoon. Ik weet dat ik vandaag moet genieten van het feest dat mijn familie voor mij heeft georganiseerd. Maar toch, bij al deze gelegenheden, als ik mijn andere kind zie en haar kinderen en kleinkinderen, voedt het ontbreken van mijn zoon de pijn in mijn hart alleen maar en herinnert mij eraan dat hij er nooit bij was.

Natuurlijk geloven zij dat mijn zoon achtenzeventig jaar geleden is overleden. Dat hebben ze altijd geloofd.

‘Maaji, kijk nou, je hebt zelfs zijn overlijdensakte! Laat hem rusten,’ zei mijn dochter Muna steeds weer, met een zucht. ‘Geniet van je familie die wel in leven is.’

Na al die jaren begrijp ik dat Muna soms wanhopig van mij wordt. En ze heeft natuurlijk gelijk. Ze wil voldoende zijn, zij al-

leen. Een verloren kind is echter iets wat in een moeders hart nooit kan worden vervangen.

Vandaag zal mijn dochter haar zin krijgen. Ik zal in mijn stoel zitten en ervan genieten de dynastie die ik heb gesticht aan me voorbij te zien trekken. Ik zal ze niet vervelen met mijn verhalen over de geschiedenis van India. Als ze arriveren, in hun westerse jeeps, met hun kinderen die spelen op hun op batterijen werkende moderne vindingen, zal ik ze er niet aan herinneren hoe Indira en ik de steile bergen rond Darjeeling te paard beklommen, dat elektriciteit en stromend water in elk huis ooit zeldzaam waren, of dat ik elk be-duimeld boek dat ik in handen kreeg verslond. De jeugd raakt geïrriteerd door mijn verhalen over vroeger; ze willen alleen maar in het nu leven, net als ik toen ik zo oud was als zij.

Ik kan mij voorstellen dat de meesten van mijn familieleden er helemaal niet naar uitkijken om half India over te vliegen om hun overgrootmoeder te bezoeken op haar honderdste verjaardag, maar misschien oordeel ik nu te hard over ze. Ik heb de afgelopen jaren veel nagedacht over de vraag waarom jonge mensen zich niet op hun gemak lijken te voelen bij oude mensen; ze zouden zoveel van ons kunnen leren. Ik heb geconcludeerd dat hun ongemak voortkomt uit het feit dat ze zich in de aanwezigheid van onze breekbare verschijning bewust worden van wat de toekomst voor hen in petto heeft. Ze zien, in de gloed van hun eigen kracht en schoonheid, alleen maar hoe zij ook op een dag zullen zijn verwelkt. Ze zien niet wat ze erbij winnen.

Hoe kunnen ze ons vanbinnen zien? Begrijpen hoe hun ziel zal groeien, hun onstuimigheid zal worden getemd en hun egoïstische gedachten door de ervaringen van zoveel jaren zullen afnemen?

Ik accepteer dat dit de natuur is, in al zijn glorieuze complexiteit. Ik ben opgehouden er vragen over te stellen.

Als Keva voor de tweede keer aanklopt, laat ik haar binnen. Ze ratelt tegen me in snel Hindi en ik drink mijn thee en repeteer de namen van mijn vier kleinkinderen en elf achterkleinkinderen. Als je honderd bent, wil je in ieder geval laten zien dat je hoofd het nog doet.

De vier kleinkinderen die mijn dochter mij schonk zijn allemaal

succesvolle en liefdevolle ouders geworden. Ze bloeiden op in de nieuwe wereld die onafhankelijkheid van de Engelsen India bracht en hun kinderen zijn daarin zelfs nog verder gegaan. Minstens zes van hen, als ik het me goed herinner, zijn een eigen bedrijf begonnen of handelen of hebben een goede baan in de handel. Ik had gehoopt dat een van mijn vele nakomelingen belangstelling had opgevat voor de geneeskunde en in mijn voetstappen was getreden, maar ik weet heel goed dat je niet alles kunt hebben.

Keva helpt me naar de badkamer om me te wassen en ik bedenk me dat mijn familie een mengeling van geluk, hersenen en familiebanden aan haar kant heeft gehad. En dat mijn geliefde India misschien nog wel een eeuw nodig heeft voordat de miljoenen die nog altijd op straat verhongeren een minimum van hun basisbehoeften vergaren. Ik heb mijn best gedaan om daaraan bij te dragen, maar ik weet dat mijn inspanningen slechts een rimpeling teweeg hebben gebracht in de oceaan, tegen de vloedgolf van armoede en ontbering in.

Terwijl ik geduldig stilzit tot Keva mij mijn nieuwe sari heeft aangetrokken – een verjaardagscadeau van mijn dochter Muna – besluit ik zulke duistere gedachten vandaag achterwege te laten. Ik heb waar ik maar kon geprobeerd om de levens die mijn pad kruisen te verbeteren en daar moet ik tevreden mee zijn.

‘U ziet er prachtig uit, mevrouw Chavan.’

Als ik in de spiegel kijk, weet ik dat ze liegt, maar dat waardeer ik in haar. Mijn vingers gaan naar de parels die ik al bijna tachtig jaar om mijn hals draag. Ik heb in mijn testament opgenomen dat ze naar Muna gaan.

‘Uw dochter komt om elf uur en de rest van de familie een uur later. Waar zal ik u neerzetten totdat ze er zijn?’

Ik glimlach naar haar en voel me nu heel erg als die mahoniehouten stoel. ‘Zet me maar bij het raam. Ik wil naar mijn bergen kijken,’ zeg ik. Ze helpt me overeind, begeleidt me voorzichtig naar de leunstoel en laat me zitten.

‘Kan ik u nog iets brengen, mevrouw?’

‘Nee. Ga jij nu maar naar de keuken en zorg ervoor dat die kok van ons het lunchmenu onder controle heeft.’

‘Ja, mevrouw.’ Ze verplaatst mijn bel van het nachtkastje naar het tafeltje naast me en verlaat zachtjes de kamer.

Ik wend mijn gezicht naar het zonlicht dat door de grote ramen van mijn huis op de heuvel naar binnen stroomt. Ik baad erin als een poes en denk aan de vrienden die al zijn heengegaan en er vandaag niet bij zullen zijn op het feest.

Indira, mijn allerbeste vriendin, overleed meer dan vijftien jaar geleden. Ik beken dat dat een van de weinige keren in mijn leven is geweest dat ik ben ingestort en onbeheerst heb gehuild. Zelfs mijn toegewijde dochter kon de liefde en de vriendschap die Indira mij toonde niet evenaren. Indira was tot het eind vooral op zichzelf gericht en vluchtig, maar ze was er als ik haar het hardst nodig had.

Ik kijk naar de secretaire in de alkoof tegenover mij en denk aan wat daarin, in de afgesloten lade, ligt opgeborgen. Het is een brief van meer dan driehonderd bladzijden lang. Hij is gericht aan mijn geliefde zoon en vertelt mijn levensverhaal, van het begin af aan. Naarmate de jaren verstreken, begon ik me zorgen te maken dat ik de details zou vergeten, dat ze vaag en schokkerig zouden worden in mijn geest, als een stomme zwart-witfilm. Als, zoals ik tot op de dag van vandaag geloof, mijn zoon leefde en als hij ooit naar mij terugkeerde, dan wilde ik in staat zijn hem het verhaal van zijn moeder en haar blijvende liefde voor haar verloren kind te geven. En de redenen waarom ze hem had moeten achterlaten...

Ik was eraan begonnen toen ik de middelbare leeftijd had bereikt, want ik geloofde toen dat het elk moment afgelopen zou kunnen zijn. Hij lag dus al bijna vijftig jaar in de la, onaangeraakt en ongelezen, want hij is mij nooit komen opzoeken en ik heb hem nog altijd niet gevonden.

Zelfs mijn dochter kent mijn levensverhaal niet van voor zij ter wereld kwam. Soms voel ik mij er schuldig over dat ik de waarheid zelfs aan haar niet heb onthuld. Ik denk echter dat het genoeg is dat zij mijn liefde heeft gekend, die aan haar broer werd onthouden.

Ik kijk naar de secretaire en stel me de vergelende stapel papier voor die erin ligt. Ik vraag de goden mij de weg te wijzen. Als ik doodga, wat toch zeker snel staat te gebeuren, zou ik het vreselijk vinden als hij in de verkeerde handen zou vallen. Ik vraag me even

af of ik een vuur moet maken en Keva moet vragen de papieren erin te gooien. Nee, ik schud mijn hoofd. Ik kan mezelf daar niet toe zetten, voor het geval ik hem wél terugvind. Er is nog altijd hoop. Ik ben tenslotte honderd geworden. Misschien leef ik nog wel tot ik honderdtien ben.

Aan wie moet ik ze toevertrouwen, ondertussen, voor het geval dat...?

Ik ga in mijn hoofd mijn familieleden af, gerangschikt per generatie. Bij elke naam vraag ik om raad. Bij de naam van een van mijn achterkleinzoons blijf ik hangen.

Ari Malik, het oudste kind van mijn oudste kleinzoon Vivek. Ik grinnik zachtjes als er een huivering langs mijn ruggengraat trekt – het teken van degenen boven mij die zoveel meer begrijpen dan ik ooit zou kunnen. Ari, het enige lid van mijn grote familie dat is gezegend met blauwe ogen. Net als mijn geliefde verloren kind.

Ik doe mijn uiterste best om hem goed voor de geest te halen. Met elf achterkleinkinderen, stel ik mezelf gerust, zou iemand die half zo oud was als ik al moeite hebben. En bovendien wonen ze tegenwoordig verspreid over heel India en zie ik ze haast nooit.

Vivek, Ari's vader, was de financieel succesvolste van mijn kleinkinderen. Hij was altijd al slim, maar een beetje saai. Hij is ingenieur en verdiende genoeg om zijn vrouw en drie kinderen een comfortabel leven te geven. Als ik het mij goed herinner, heeft Ari in Engeland gestudeerd. Hij was altijd een scherp baasje, al heb ik geen idee wat hij na school is gaan doen. Vandaag, besluit ik, zal ik erachter komen. Ik zal hem observeren. En ik ben ervan overtuigd dat ik zal weten of mijn intuïtie juist is.

Nu ik dat heb bedacht en mij rustiger voel omdat mijn dilemma misschien snel zal zijn opgelost, sluit ik mijn ogen en sta ik mijzelf toe in slaap te vallen.

‘Waar is hij?’ fluisterde Samina Malik tegen haar man. ‘Hij heeft me bezworen dat hij deze keer niet te laat zou komen,’ voegde ze eraan toe en keek naar de andere, voltallig aanwezige gezinnen van Anahita's grote familie. Ze zaten rond de oude dame in de elegante zitkamer en overlaadden haar met cadeaus en complimenten.

‘Geen paniek, Samina,’ stelde Vivek zijn vrouw gerust. ‘Onze zoon komt heus wel.’

‘Ari zei dat hij ons op het station zou ontmoeten, zodat we om tien uur samen, als gezin, de berg op zouden kunnen gaan... ik zweer het, Vivek, die jongen heeft geen respect voor zijn familie, ik...’

‘Stil maar, *pyari*, hij is een drukbezet man en een goede jongen.’

‘Vind je?’ vroeg Samina. ‘Ik weet het niet zo zeker. Elke keer als ik hem bel, krijg ik een andere vrouw aan de telefoon. Je weet hoe het in Mumbai is; het zit er vol Bollywood-chicks,’ fluisterde ze. Ze wilde niet dat een ander familielid hun gesprek zou horen.

‘Ja, en onze zoon is nu vijftientig jaar oud en heeft zijn eigen bedrijf. Hij kan heel goed voor zichzelf zorgen,’ antwoordde Vivek.

‘Het personeel wacht op hem met de champagne om te kunnen toosten. Keva is bang dat je grootmoeder te moe wordt als we nog langer wachten.’ Samina zuchtte. ‘Als Ari er niet binnen tien minuten is, zal ik ze zeggen dat ze niet op hem moeten wachten.’

‘Ik zei je al dat dat niet nodig is,’ zei Vivek, breed lachend toen Ari, zijn lievelingszoon, de kamer binnenkwam. ‘Je moeder was ongerust, zoals altijd,’ zei hij tegen Ari en hij omhelsde hem.

‘Je had beloofd dat je op het station zou zijn. We hebben een uur staan wachten! Waar was je nou?’ Samina fronste naar haar knappe zoon, maar ze wist ook wel dat ze niet was opgewassen tegen zijn charme.

‘Vergeef me, Ma.’ Ari lachte naar zijn moeder en nam haar handen in de zijne. ‘Ik was vertraagd, en ik probeerde je te bellen op je mobiel, maar die stond, zoals gebruikelijk, niet aan.’

Ari en zijn vader wisselden een veelbetekenende blik met elkaar. Samina’s onhandigheid met haar mobiele telefoon was iets waar ze altijd grappen over maakten.

‘Hoe dan ook, ik ben er nu,’ zei hij en hij keek de kamer rond naar de rest van zijn familie. ‘Heb ik iets gemist?’

‘Nee, en je overgrootmoeder is zo druk met het begroeten van de rest van haar familie dat ze hopelijk niet eens gemerkt heeft dat je zo laat was,’ antwoordde Vivek.

Ari draaide zich om en keek door de menigte van zijn eigen

bloedverwanten naar de matriarch wier genen zich als onzichtbare draden door de generaties hadden geweven. Hij zag dat ze haar heldere, onderzoekende ogen op hem gericht had.

‘Ari! Daar ben je eindelijk.’ Ze glimlachte. ‘Kom je overgrootmoeder eens een kus geven.’

‘Ze mag vandaag dan honderd zijn geworden, maar je grootmoeder ontgaat niets,’ fluisterde Samina tegen Vivek.

Toen Anahita haar broze armen spreidde om Ari te omhelzen, week de menigte van familieleden uiteen en richtten alle ogen in de kamer zich op hem. Ari liep naar haar toe en knielde voor haar. Hij toonde zijn respect met een diepe *pranaam* en wachtte op haar zegen.

‘Nani,’ zei hij. Hij gebruikte het koosnaampje waarmee al haar kleinkinderen en achterkleinkinderen haar aanspraken. ‘Vergeef me dat ik laat was. Het is een lange reis vanuit Mumbai.’

Toen hij opkeek, zag hij dat haar ogen hem doorgrondten op de wonderlijke manier waarop ze dat altijd hadden gedaan, alsof ze zijn ziel de maat nam.

‘Geeft niet,’ zei ze en ze raakte met haar verschrompelde, kinderlijke vingers zijn wang aan, zo licht als een vlindervleugel. ‘Hoe wel...’ en ze ging zo zacht praten dat ze fluisterde, zodat alleen hij het kon horen, ‘ik het altijd handig vind om de avond van tevoren te kijken of ik mijn wekker wel op tijd heb gezet.’ Ze knipoogde naar hem en gebaarde toen dat hij moest opstaan. ‘We spreken elkaar later. Ik zie dat Keva graag met het programma wil beginnen.’

‘Ja, Nani, natuurlijk,’ zei Ari en hij voelde dat zijn wangen begonnen te gloeien. ‘Gefeliciteerd met uw verjaardag.’

Toen hij terugliep naar zijn ouders, vroeg Ari zich af hoe zijn overgrootmoeder wist waarom hij vandaag te laat was.

De dag verliep zoals gepland. Vivek hield, als oudste van Anahita’s kleinkinderen, een ontroerende toespraak over haar bewogen leven. Toen de champagne begon te vloeien, kwamen de tongen los en begon de wonderlijke spanning van een familie die elkaar te lang niet heeft gezien af te nemen. De natuurlijke concurrentie onder de nakomelingen verwaterde toen ze hun plaats in de familiehiërarchie weer innamen, en de jongere neven en nichten raakten hun verlegenheid kwijt en vonden elkaar weer.

‘Kijk je zoon nou eens,’ merkte Muna, Anahita’s dochter, op tegen Vivek. ‘Zijn nichtjes zwijmelen allemaal om hem. Het wordt tijd dat hij aan trouwen gaat denken.’

‘Ik betwijfel of hij dat ook zo ziet,’ mopperde Samina tegen haar schoonmoeder. ‘Tegenwoordig lijken jonge mannen tot na hun dertigste vrij spel te willen hebben.’

‘Arrangeer je dan niet iets voor hem?’ informeerde Muna.

‘Dat gaan we zeker doen, maar ik denk niet dat hij daarmee instemt.’ Vivek zuchtte. ‘Ari behoort tot een nieuwe generatie en hij is meester van zijn eigen universum. Hij heeft zijn bedrijf en reist de wereld over. De tijden zijn veranderd, Ma, en Samina en ik moeten onze kinderen enige inspraak toestaan in de keuze van hun toekomstige echtgenoot.’

‘Echt?’ Muna trok een wenkbrauw op. ‘Dat is heel modern van je, Vivek. Jullie tweeën hebben het tenslotte helemaal niet slecht samen.’

‘Ja, Ma,’ stemde Vivek in en hij pakte de hand van zijn vrouw. ‘Je hebt een goede keus voor mij gemaakt.’ Hij glimlachte.

‘We roeien tegen een onmogelijke stroom in,’ zei Samina. ‘De jongeren doen tegenwoordig wat ze willen en nemen hun eigen beslissingen.’ Ze wilde graag van onderwerp veranderen en wierp een blik op Anahita. ‘Je moeder lijkt te genieten van haar verjaardag,’ zei ze tegen Muna. ‘Ze is echt een wonder.’

‘Ja,’ verzuchtte Muna, ‘maar ik maak me wel zorgen over haar, hier in de bergen, met alleen Keva die voor haar zorgt. Het kan hier zo koud worden in de winter en dat kan toch niet goed zijn voor haar oude botten. Ik heb haar vaak gevraagd om bij ons te komen wonen in Guhagar, zodat we haar in de gaten kunnen houden. Maar natuurlijk weigert ze dat. Ze zegt dat ze zich hierboven dichterbij de geesten voelt, en natuurlijk ook bij haar verleden.’

‘Haar mysterieuze verleden.’ Vivek trok een wenkbrauw op. ‘Ma, denk je dat jij haar ooit zover kunt krijgen dat ze je vertelt wie jouw vader was? Ik weet dat hij nog voor je geboorte is overleden, maar de details zijn altijd onduidelijk voor mij gebleven.’

‘Toen ik opgroeide, was dat van belang, en ik weet nog dat ik haar lastigviel met vragen, maar nu...’ Muna haalde haar schouders op.

‘Als ze haar geheimen wil bewaren, dan moet ze dat maar doen. Ze had geen liefdevollere ouder voor mij kunnen zijn en ik wil haar niet van streek maken.’ Toen Muna vol liefde naar haar moeder keek, ving Anahita haar blik en wenkte haar dochter naar haar toe te komen.

‘Ja, Maaji, wat is er?’ vroeg Muna toen ze bij haar was.

‘Ik ben een beetje moe.’ Anahita onderdrukte een gaap. ‘Ik wil gaan rusten. Maar over een uur wil ik dat je mijn achterkleinzoon Ari naar mij toe brengt. Ik wil hem spreken.’

‘Natuurlijk.’ Muna hielp haar moeder overeind en leidde haar door de groep familieleden. Keva, die als altijd vlak in de buurt was, schoot toe. ‘Mijn moeder wil rusten, Keva. Kun jij haar installeren?’

‘Natuurlijk, het is een lange dag geweest.’

Muna keek ze na toen ze de kamer verlieten en ging toen terug naar Vivek en zijn vrouw. ‘Ze gaat even rusten, maar ze heeft me gevraagd of Ari over een uur naar haar toe kan gaan.’

‘Echt?’ Vivek fronste zijn voorhoofd. ‘Ik vraag me af waarom.’

‘Wie weet wat er in mijn moeders hoofd omgaat,’ zei Muna en ze zuchtte.

‘Nou, dan kan ik hem dat maar beter vertellen, hij zei dat hij vroeg wilde weggaan. Hij heeft morgenochtend een zakenafpraak in Mumbai.’

‘Zijn familie moet voor één keer maar eens voorgaan,’ zei Samina streng. ‘Ik ga naar hem op zoek.’

Toen Ari van zijn moeder hoorde dat zijn overgrootmoeder hem over een uur wilde spreken, was hij, zoals zijn vader al had voorspeld, helemaal niet blij.

‘Ik kan dat vliegtuig niet missen,’ zei hij. ‘Je moet begrijpen, Ma, dat ik een bedrijf te leiden heb.’

‘Dan vraag ik of je vader zijn grootmoeder wil vertellen dat haar oudste achterkleinkind op haar honderdste verjaardag geen tijd had om met haar te praten, toen ze daarom vroeg.’

‘Maar, Ma...’ Ari zag de uitdrukking op zijn moeders gezicht en zuchtte. ‘Goed dan,’ knikte hij. ‘Ik blijf. Excuseer me, ik moet even ergens een signaal zoeken om te kunnen bellen en de vergadering uit te stellen.’

Samina keek naar haar zoon toen hij van haar wegliep, zijn ogen op zijn telefoon gericht. Hij was altijd al een vastberaden kind geweest, vanaf de dag dat hij werd geboren, en natuurlijk had ze haar eerstgeborene verwend, zoals elke moeder dat deed. Hij was altijd speciaal geweest, vanaf het eerste moment dat hij zijn ogen had geopend en zij geschokt in die blauwe kijkers had gestaard. Vivek had haar er eindeloos mee geplaagd en zelfs haar trouw in twijfel getrokken, tot ze bij Anahita op bezoek gingen, die hen vertelde dat Muna's vader ook blauwe ogen had gehad.

Ari's huid was lichter dan die van de rest van zijn familieleden en zijn opvallende verschijning had altijd de aandacht getrokken. Zoveel dat hij met zijn vijftientig jaar een zekere arrogantie over zich had gekregen. Zijn vriendelijke karakter had hem echter altijd gered. Van al haar kinderen was Ari altijd het liefste geweest; hij was er altijd geweest zodra er een probleem was. Tot het moment waarop hij naar Mumbai was vertrokken en aankondigde dat hij zijn eigen bedrijf startte...

Tegenwoordig leek de Ari die zijn familie bezocht harder en meer met zichzelf bezig. Samina moest toegeven dat ze hem eigenlijk steeds minder aardig vond. Ze liep terug naar haar man en hoopte maar dat het een fase was, die voorbij zou gaan.

'Mijn achterkleinzoon mag binnenkomen,' zei Anahita, toen Keva haar rechtop zette in bed en de kussens achter haar hoofd opschudde.

'Ja, mevrouw. Ik ga hem halen.'

'En ik wil niet dat we gestoord worden.'

'Nee, mevrouw.'

'Goedemiddag, Nani,' zei Ari toen hij een paar seconden later de kamer binnen kwam lopen. 'Ik hoop dat u wat uitgerust bent.'

'Ja hoor,' Anahita wees naar een stoel. 'Alsjeblieft, Ari, ga zitten. En het spijt me dat ik je zakelijke afspraken van morgen heb verstoord.'

'Echt,' Ari voelde voor de tweede keer die dag zijn wangen gloeien, 'het is geen enkel probleem.' Hij zag weer hoe ze hem met haar ogen doorboorde en vroeg zich af hoe ze in staat leek zijn gedachten te lezen.

‘Ik hoor van je vader dat je in Mumbai woont en een succesvol bedrijf hebt.’

‘Nou, ik zou het nu nog niet direct succesvol willen noemen,’ zei Ari. ‘Maar ik werk er hard aan om het succesvol te maken.’

‘Ik zie dat je een jongeman met ambities bent. En ik weet zeker dat je bedrijf vruchtbaar zal blijken te zijn, zoals je hoopt.’

‘Dank u, Nani.’

Ari zag dat er een vage glimlach over het gezicht van zijn overgrootmoeder trok. ‘Het zal je misschien niet de bevrediging schenken die je er nu van verwacht. Het leven is meer dan werken en rijkdom. Daar kom je nog wel achter,’ voegde ze eraan toe. ‘En nu, Ari, wil ik je iets geven. Open alsjeblieft de secretaire met deze sleutel en pak de stapel papier die je daarin ziet liggen.’

Ari nam de sleutel van zijn overgrootmoeder aan, draaide hem om in het slot en pakte een vergeeld manuscript uit de secretaire.

‘Wat is dit?’ vroeg hij haar.

‘Het is het levensverhaal van je overgrootmoeder. Ik heb het geschreven om het vast te leggen voor mijn verloren zoon. Helaas heb ik hem nooit teruggevonden.’

Ari zag dat zich tranen vormden in haar ogen. Hij had zijn vader jaren geleden weleens horen vertellen over de zoon die als klein kind in Engeland was overleden, toen zijn overgrootmoeder daar tijdens de Eerste Wereldoorlog verbleef. Als zijn geheugen hem niet in de steek liet, dacht hij dat ze hem had moeten achterlaten toen ze terugkeerde naar India. Blijkbaar weigerde Anahita te geloven dat haar zoon dood was.

‘Maar ik dacht...’

‘Ja, jij hebt vast te horen gekregen dat ik zijn overlijdensakte heb, en dat ik gewoon een verdrietige en misschien wel krankzinnige moeder ben die niet wil accepteren dat haar geliefde zoon dood is.’

Ari schoof ongemakkelijk heen en weer in zijn stoel. ‘Ik heb dat verhaal gehoord,’ gaf hij toe.

‘Ik weet hoe mijn familie erover denkt en hoe jij er ongetwijfeld ook over denkt,’ zei Anahita ferm. ‘Geloof me nou maar, er is meer tussen hemel en aarde dan kan worden verklaard in een door mensenhanden vervaardigd document. Er is ook een moederhart, en

haar ziel, die dingen vertellen die niet kunnen worden genegeerd. En ik zeg je nu dat mijn zoon niet dood is.'

'Nani, ik geloof u.'

'Ik begrijp het dat je dat niet doet.' Anahita haalde haar schouders op. 'Maar het maakt mij niet uit. Het is gedeeltelijk mijn eigen schuld dat mijn familie mij niet gelooft. Ik heb ze nooit verteld wat er zoveel jaren geleden precies is gebeurd.'

'Waarom niet?'

'Omdat...'. Anahita keek naar buiten, naar haar geliefde bergen. Ze schudde haar hoofd even. 'Het zou niet goed zijn als ik je dat nu vertel. Het staat hier allemaal in.' Ze wees naar de papieren in Ari's handen. 'Als het moment komt – en jij zult weten wanneer dat is – dan zul je mijn verhaal misschien lezen. En dan zul je beslissen of je erachteraan wilt gaan.'

'Ik begrijp het,' zei Ari, maar dat was niet zo.

'Het enige wat ik van je vraag is dat je de inhoud niet deelt met iemand van de familie voordat ik dood ben. Ik vertrouw je mijn leven toe, Ari. Zoals je weet...' Anahita zweeg even. '... is mijn tijd op deze aarde spoedig voorbij.'

Ari staarde naar haar. Hij begreep niet wat zijn overgrootmoeder van hem vroeg. 'U wilt dat ik dit lees en dan onderzoek doe naar wat er met uw zoon is gebeurd?' verduidelijkte hij.

'Ja.'

'Waar moet ik dan beginnen?'

'In Engeland natuurlijk.' Anahita keek hem aan. 'Je zou in mijn voetstappen moeten treden. Alles wat je moet weten, heb je nu in je handen. En bovendien vertelt je vader mij dat je een soort computerbedrijf hebt. Je hebt als geen ander de beschikking over het netwerk.'

'U bedoelt het internet?' Ari onderdrukte een grinnik.

'Ja, dus je hebt vast binnen enkele seconden de plaats gevonden waar het allemaal begon,' besloot Anahita.

Ari volgde de blik van zijn overgrootmoeder naar de bergen achter het raam. 'Het is een prachtig uitzicht,' zei hij, omdat hij niets beters kon bedenken.

'Ja, en dat is de reden waarom ik hier blijf, al keurt mijn dochter

het af. Het zal niet lang meer duren of ik reis omhoog, ver voorbij die pieken, en daar zal ik blij om zijn. Ik zal veel mensen daar terugzien om wie ik in mijn leven heb gerouwd. Maar niet degene die ik het meest van al zou willen terugzien.’ Anahita’s blik richtte zich weer op haar achterkleinzoon.

‘Hoe weet u dat hij nog altijd in leven is?’

Anahita keek weer naar buiten en sloot toen haar ogen. ‘Zoals ik al zei, dat staat allemaal in mijn verhaal.’

‘Natuurlijk.’ Ari wist dat het tijd was om te gaan. ‘Ik zal u laten rusten, Nani.’

Anahita knikte. Ari stond op en maakte een pranaam. Toen kustte hij zijn overgrootmoeder op haar voorhoofd.

‘Dag Nani; ik weet zeker dat ik u snel weer zie,’ zei hij toen hij naar de deur liep.

‘Misschien,’ antwoordde ze.

Toen Ari zich opmaakte de kamer te verlaten, draaide hij zich opeens om. ‘Nani, waarom ik? Waarom geeft u uw verhaal niet aan uw dochter, of mijn vader?’

Anahita keek hem aan. ‘Omdat, Ari, het verhaal dat je in je handen houdt misschien mijn verleden is, maar ook jouw toekomst.’

Toen Ari de kamer verliet, voelde hij zich uitgeput. Hij liep het huis door naar de kapstok bij de voordeur, waaronder zijn aktetas stond. Hij borg de vergeelde papieren erin op en liep door daar de woonkamer. Zijn grootmoeder, Muna, kwam direct op hem af.

‘Waarom wilde ze je spreken?’ vroeg ze.

‘O,’ antwoordde Ari luchtig. ‘Ze gelooft niet dat haar zoon dood is en wil dat ik in Engeland naar hem op zoek ga.’ Hij rolde met zijn ogen, voor extra effect.

‘Niet weer!’ Muna rolde al net zo dramatisch met haar ogen. ‘Luister, ik kan je de overlijdensakte laten zien. Haar zoon stierf toen hij een jaar of drie was. Alsjeblieft, Ari,’ Muna legde een hand op zijn schouder, ‘vergeet het. Ze heeft het hier al jaren over. Het is de fantasie van een oude vrouw en niet de moeite waard om je kostbare tijd aan te verspillen. Geloof me. Ik heb die verhalen al veel langer gehoord. Kom,’ voegde zijn grootmoeder er lachend aan toe. ‘Drink nog een laatste glas champagne met je familie.’

Ari zat in het laatste vliegtuig van Bagdogra naar Mumbai. Hij probeerde zich te concentreren op de cijfers voor hem, maar hij zag steeds Anahita's gezicht voor zich. Zijn grootmoeder had vast en zeker gelijk toen ze hem vertelde dat Anahita in de war was. En toch waren er dingen die zijn overgrootmoeder had gezegd toen ze alleen waren – dingen die ze niet over hem kon weten – die hem hadden geraakt. Misschien zat er toch iets in haar verhaal... misschien moest hij de tijd nemen om even naar het manuscript te kijken als hij thuis was.

Op het vliegveld van Mumbai stond Bambi, zijn huidige vriendin, op hem te wachten in de aankomsthal, hoewel het al voorbij middernacht was. De rest van de nacht brachten ze aangenaam door in zijn flat, die uitkeek over de Arabische Zee.

De volgende ochtend was hij al laat voor zijn afspraak, en toen hij zijn aktetas inpakte met de papieren die hij nodig had, haalde hij de papieren die Anahita hem gegeven had eruit.

Ooit zal ik de tijd hebben om ze te lezen, dacht hij, toen hij de stapel in de onderste la van zijn bureau stopte en haastig zijn flat verliet.